प्तारं त्वामादधामि। सोऽयमेको मन्त्रः। हे शुक्र दीप्यमानाग्ने तव यच्छुक्रं वर्चः निर्म्मला कान्तिः। या च शुक्रा तनूः निर्म्मलो देहः। यच्चाजस्रं निरन्तरं शुक्रं ज्योतिः निर्म्मलं निरन्तरभासकत्वम्। तेन सर्व्वेण युक्तो मे मदर्थं दीदिहि प्रकाशस्व। तेन कारणेन हे अग्ने अग्निना ब्रह्मणा अग्निप्रकाशकेन मन्त्रेण त्वामादधे। अयं द्वितीयो मन्त्रः। अयमग्निरानशे भोक्तृदेहं व्याप्तवान्। व्यानशे विविधं भोग्यजातं व्याप्तवान्। तथा सर्व्वमायुरपमृत्युपरिहारेण व्यानशे व्याप्तवान्। अयं तृतीयो मन्त्रः। तावेतौ द्वितीयतृतीयौ घर्म्मः शिर इत्यनुवाकेऽप्याम्नातौ। तयोः प्राचीमिति मन्त्रवत् पृथगुपयोगः सूत्रान्तरे द्रष्टव्यः। यद्वा अस्यानुवाकस्य मन्त्रकाण्डानुरूपत्वात् घर्म्मः शिर इत्यादिकमप्यत्रत्यमेवेति दर्शयितुं तदेकदेशोऽत्र पठितः। ब्राह्मणसम्बन्धार्थं तत्राम्नातं द्रष्टव्यं यदुक्तं सूत्रकारेण॥

अथ विराट्क्रमैर्यजमान उपतिष्ठते इति। तत्र प्रथमं विराट्क्रममन्त्रमाह। "नर्य्य प्रजां मे गोपाय। अमृतत्वाय जीवसे। जातां जनिष्यमाणाञ्च। अमृते सत्ये प्रतिष्ठिताम्" इति। हे नर्य्य मनुष्येभ्यो हितं गार्हपत्यं मे मदीयां प्रजां गोपाय। किमर्थं अमृतत्वाय जीवसे अपमृत्युरहितजीवनाय। कीदृशीं प्रजाम्। पूर्व्वमुत्पन्नां इतःपरं उत्पत्स्यमानाञ्च। तथा अमृतहेतौ सत्ये प्रतिष्ठितां सर्व्वदा सत्यवादिनीमित्यर्थः॥

अथ द्वितीयमाह। "अथर्व्व पितुं मे गोपाय। रसमन्न-